

ת"פ 23945/11/18 - מדינת ישראל נגד ראאד טאהה, ישראל חיים כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23945-11-18 מדינת ישראל נ' טאהה ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ראזי מחאמיד וגב' שרי שאול

פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשמים: ראאד טאהה

ע"י ב"כ עו"ד מיכה הולבינגר

ישראל חיים כהן

ע"י ב"כ עו"ד חן ויסמן

גזר דין

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. הנאשמים הורשעו - על יסוד הודאתם בעובדות כתבי האישום המתוקנים, שניתנה במסגרת הסדרי טיעון - בביצוע עבירה של **חבלה ברשלנות** לפי הוראות סעיף 341 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). יובהר, כי הסדרי הטיעון עם שני הנאשמים נערכו בנפרד ובמועדים שונים (תחילה עם נאשם 2 ולאחר מכן עם נאשם 1), ועל כן הוגשו שני כתבי אישום מתוקנים נפרדים. כתולדה מהשתלשלות דיונית זו אף ישנן אי התאמות קלות בין עובדות שני כתבי האישום המתוקנים.
2. עניינם של כתבי האישום המתוקנים הוא בתאונת עבודה מצערת מאוד, שאירעה אגב עבודות בנייה ושיפוץ בבניין ישיבת אלכסנדר (בית ישראל), השוכנת בעיר בני ברק בסמוך לגן פנינת מיכל. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום, בשנת 2017, עבד נאשם 1 כקבלן המבצע של עבודות הבנייה והשיפוץ בבניין הישיבה. נאשם 2 שימש, באותה התקופה, כחבר ועד בישיבה וכאחראי מטעמה על עבודות הבנייה והשיפוץ.
3. על פי האמור בעובדות כתבי האישום המתוקנים, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה עובר ליום 20.02.2017, פנה נאשם 2 לנאשם 1 בעניין ביצוע עבודות שיפוץ בבניין. זאת, חרף העובדה שלא ניתן היתר בנייה כדין לעבודות השיפוץ. נאשם 1 נעתר להצעתו של נאשם 2 והחל בביצוע עבודות השיפוץ בבניין באמצעות שלושה פועלים. הנאשמים לא דיווחו למשרד העבודה על תחילת ביצוע עבודות השיפוץ בבניין, לא מינו ולא וידאו כי מונה מנהל עבודה לפיקוח על קיום כללי הבטיחות במהלך העבודה; והכל בניגוד להוראות תקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), תשמ"ח-1988.
4. יום לאחר שהגיעו הפועלים להתחיל בעבודות השיפוץ, ביום 20.07.2017 בשעה 08:08 או בסמוך לכך, במהלך ביצוע עבודות הבנייה והשיפוץ בבניין, עשתה המתלוננת את דרכה אל הגן, כשהיא

מובילה את בתה הפעוטה (ילידת שנת 2016) בעגלת תינוק. בעת שהמתלוננת והפעוטה חלפו ליד הבניין הושלך ממנו חפץ מתכתי, אשר פגע בראשה של הפעוטה (להלן - התאונה). כתוצאה מהתאונה נחבלה הפעוטה באופן קשה בראשה ונגרמו לה שני שבירים בגולגולת, דימום פרנקימטיים ובצקת מוחית. כפועל יוצא מכך נזקקה הפעוטה לטיפול רפואי.

5. בכתבי האישום המתוקנים נטען כי התאונה והפגיעות בפעוטה נגרמו כתולדה ממעשי ומחדלי הנאשמים, בהתאם לפרטי הרשלנות הבאים:

(א) הנאשמים לא שהו בבניין באופן רציף (גם לא במועד התאונה), לא פיקחו על עבודות השיפוץ ולא וידאו כי העובדים מקיימים את כללי הבטיחות.

(ב) הנאשמים לא נקטו באמצעי הבטיחות המתחייבים למניעת נפילת חפצים או חומרים מהבניין, בניגוד להוראות תקנות הבטיחות בעבודה.

(ג) הנאשמים לא נקטו באמצעים להתרעה בפני העוברים והשבים מפני נפילת חפצים או חומרים ונאשם 1 לא נקט באמצעים למניעת מעבר של עוברים ושבים ליד הבניין (בכתב האישום המתוקן בעניינו של נאשם 1 מיוחס פרט רשלנות זה לנאשם 2).

(ד) נאשם 1 לא הדריך את העובדים לגבי אופן העבודה באתר ולא מסר להם מידע בדבר הסיכונים במקום העבודה.

6. בתיק התקיימו כמה וכמה דיונים מקדמיים, לפני שני מותבים קודמים, אך הצדדים לא הגיעו לכלל הסכמות והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. ואולם, עובר לתחילת שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדרי טיעון; כאמור תחילה בעניינו של נאשם 2 ולאחר מכן בעניינו של נאשם 1.

7. במסגרת הסדרי הטיעון הוגשו כתבי האישום המתוקנים. בהסדרי הטיעון, שנערכו בכתב, הגיעו הצדדים גם להסכמות חלקיות לעניין הטיעונים לעונש. המאשימה הסכימה לעתירה לקבלת תסקירי שירות המבחן בענינם של שני הנאשמים, לרבות תוך התייחסות לסוגיית ההרשעה, אך הבהירה כי עמדתה היא להרשעה. אשר לענישה, בעניין נאשם 1 ציינה המאשימה כי עמדתה היא למאסר בפועל לתקופה של חודשיים, לנשיאה מאחורי סורג ובריה, ובעניין נאשם 2 למאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים, לנשיאה בדרך של עבודות שירות; וזאת לצד הטלת מאסרים מותנים. בהסדרי הטיעון צוין כי ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה, אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יפקיד כל אחד מהנאשמים סך של 10,000 ₪, לטובת פיצויים לפעוטה, נפגעת העבירה.

8. הנאשמים חזרו אפוא מכפירתם, הודו בעובדות כתבי האישום המתוקנים והורשעו, על יסוד הודאתם זו, בעבירה בה הואשמו כאמור בפסקה 1 דלעיל (בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 4 ואילך; עמ' 24 שורה 2 ואילך). בית המשפט נעתר לבקשות הצדדים והורה על הכנת תסקיר שירות המבחן בענינם של שני הנאשמים.

ב. עיקר תסקירי שירות המבחן:

(1) התסקיר בעניין נאשם 1:

9. התסקיר בעניינו של נאשם 1 (מיום 16.05.2022) מפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד שנת 1967 (בן 55 שנים כיום). נאשם 1 הוא תושב בידיא שברשות הפלסטינית, נשוי לשתי נשים ואב לעשרה ילדים. נאשם 1 מפרנס את משפחתו וגם את חמשת ילדיו של אחיו, שנפטר, ששניים מהם חרשים. מגיל 17 עובד נאשם 1 כמסגר, וכן בעבודות שיפוצים בישראל בהתאם לאשרת עבודה שברשותו.
10. נאשם 1 מסר כי בסמוך לאחר ביצוע העבירה נשללה ממנו אשרת העבודה בישראל, בלעדיה לא הצליח למצוא עבודה קבועה בתחומי הרשות הפלסטינית ונקלע לקשיים כלכליים ולחובות כבדים. לצד זאת הוסיף נאשם 1 כי לפני כשנתיים קיבל מחדש אשרת כניסה לישראל, שמתחדשת באופן אוטומטי כל חצי שנה. עוד תיאר נאשם 1 את הבעיות הבריאותיות המורכבות מהן הוא סובל, שבעטיין הוא מצוי בטיפול תרופתי ואף בטיפול רופא מתחום בריאות הנפש.
11. נאשם 1 נטל אחריות מלאה על מעשיו. נאשם 1 הדגיש כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה בחייו. נאשם 1 הכיר בתוצאות מעשיו, ביטא חרטה ואמפתיה לנפגעת העבירה וכן צער רב על כך שלא נכח במקום בעת האירוע כדי למנוע אותו. נאשם 1 אף תיאר תחושת כישלון, צער על חוסר המודעות וחוסר הערנות שלו, שגרמו לו להיות חלק מהאירוע; והכל כאשר הוא מוכר כאדם אחראי, המנהל אורח חיים נורמטיבי וממוקד בעבודתו. נוכח תחושת האשמה והחרטה הפקיד נאשם 1 סך של 10,000 ₪ לטובת פיצוי הנפגעת ואף ביטא נכונות לשלם פיצוי נוסף.
12. אשר לנסיבות ביצוע העבירה גלגל נאשם 1 חלק מהאחריות לפתחו של נאשם 2, בטענה שלא הבין את מהות התפקיד שהלה דרש ממנו. נאשם 1 הוסיף וטען כי בתקופה שקדמה לעבירה עבד עם נאשם 2 כפועל רגיל ואף פעם לא כקבלן; ועל כן לא הבין את משמעות חוקי והיתרי הבנייה. עוד מסר נאשם 1 כי כיום הוא ער לחשיבות הנוכחות באתר העבודה ובחינת מהות התפקידים הנדרשים ממנו, יותר מודע לסיכונים ושוקל את מעשיו ובחירותיו.
13. שירות המבחן התרשם מנאשם מבוגר, הנוטל אחריות על מעשיו ומביע נכונות לשאת בתוצאותיהם. בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן להסתפק בענישה שיקומית של של"צ, בהיקף של 350 שעות, לצד צו מבחן לשנה - על מנת לשלב את נאשם 1 בטיפול פרטני. אשר לשאלת ההרשעה, נוכח טענת נאשם 1 כי הרשעתו תמנע ממנו לחדש את אשרת הכניסה לישראל, המליץ שירות המבחן לסיים את ההליך המשפטי בעניינו בהיעדר הרשעה בדיון.

(2) התסקיר בעניין נאשם 2:

14. התסקיר בעניינו של נאשם 2 (מיום 01.11.2021) מפרט את נסיבותיו האישיות של נאשם זה, יליד שנת 1962 (כבן 59 שנים כיום). נאשם 2 נשוי ואב לתשעה ילדים, מתגורר עם משפחתו בבני ברק ומנהל אורח חיים חרדי. מזה 15 שנים לערך מנהל נאשם 2 את מערכת החינוך של הישיבה. נאשם 2 הציג המלצה מהישיבה, בה צוינו הערכה והערצה עמוקה על עבודתו המסורה.
15. נאשם 2 הציג מסמכים נוספים, המלמדים על מעורבות והתנדבות לטובת הקהילה במגוון של מסגרות בתחום חלוקת מזון לנזקקים, ניצולי שואה וצעירים. אשר למצבו הרפואי תיאר נאשם 2 כי הוא מטופל תרופתית, וכן ציין כי הוא מצוי בחובות בשל הלוואות שנטל יחד עם אשתו. עוד תיאר נאשם 2

בעיות רפואיות שונות מהן סובלת אשתו, תוך שציין קשר חיובי וקרוב ביניהם. הוריו של נאשם 2 מבוגרים. אביו הוא ניצול שואה, הסובל מבעיות בריאותיות שונות, ונאשם 2 מסייע לו.

16. בהתייחסותו לביצוע העבירה תיאר נאשם 2 היכרות שטחית עם נאשם 1, על רקע שיפוץ שערך בישיבה, כאשר נאשם 2 היה האחראי על הוצאת הפרויקט לפועל על אף התמצאותו המצומצמת בכך. נאשם 2 טען כי קיבל היתרים מכלל הגורמים הנדרשים לצורך ביצוע השיפוץ אולם לא המתין להיתר הבנייה הרשמי מהעירייה מאחר ולתפיסתו הדבר היה עשוי לקחת זמן רב. עוד טען נאשם 2 כי לא היה מודע לכך שנאשם 1 לא הדריך את העובדים וגם לא נקט באמצעים הבטיחותיים כנדרש טרם התחלת השיפוץ.

17. נאשם 2 הביע צער ובושה בקשר להתנהלותו ולתוצאותיה, אשר ליוו אותו במחשבותיו תקופה ממושכת, שכן מדובר במעשים המנוגדים להתנהלותו ולאורחות חייו בדרך כלל. נאשם 2 ביטא אמפתיה למתלוננת ולפעוטה-הנפגעת, אשר נפגעה כתולדה מהתנהגותו הרשלנית, כשלאחר האירוע התעניין בשלומן באמצעות קרובים. עוד שיתף נאשם 2 כי הפקיד את סכום הפיצויים שהוסכמו במסגרת הסדר הטיעון.

18. שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 הוא אדם נעדר עבר פלילי, בעל מערכת ערכים תקינה, אשר תפקד לאורך השנים באופן מיטבי במישור הלימודי, המשפחתי והתעסוקתי. עוד התרשם השירות כי בעבירה מושא האישום פעל נאשם 2 מתוך שיקול דעת לקוי, בניגוד לחוק ותוך התעלמות מההשלכות האפשריות של מעשיו, אך בד בבד לא התרשם מדפוסים בעייתיים או שוליים. יתר על כן, כיום מכיר נאשם 2 בפסול שבהתנהגותו ובתוצאותיה החמורות, כשלהערכת שירות המבחן המחירים ששילם נאשם 2 הובילו אותו לתהליך של הפקת לקחים, באופן שההליך המשפטי הנוכחי מהווה גורם מרתיע ומציב גבולות בעבורו.

19. שירות המבחן עמד על גורמי הסיכון והסיכוי בעניינו של נאשם 2. בין גורמי הסיכון צוינו התנהגותו הבעייתית של נאשם 2 בביצוע העבירה והשלכותיה החמורות, כשפעל באופן בלתי אחראי ורשלני במסגרת תפקידו. בין גורמי הסיכוי צוינו היעדר העבר הפלילי, הבנת נאשם 2 את הפסול שבהתנהגותו וחומרתה, החרטה והצער שביטא וכן נכונותו לשאת בענישה בגין מעשיו. בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן להסתפק בענישה שיקומית של של"צ, בהיקף של 350 שעות.

20. אשר לסוגיית הרשעה ציין שירות המבחן כי נאשם 2 הציג מסמך מהישיבה שבו נאמר, בין השאר, כי אם נאשם 2 "יורשע בהרשעה פלילית נאלץ להודיע על פיטורין בהתאם לדין הרלוונטי..." בנסיבות אלה ונוכח יתר ההיבטים החיוביים, שצוינו לעיל, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו בדין של נאשם 2.

ג. עיקר הראיות לקביעת העונש וטיעוני הצדדים:

(1) עיקר ראיות וטיעוני המאשימה:

21. כראיה לקביעת העונש הגישה ב"כ המאשימה הצהרה מטעם הפעוטה, נפגעת העבירה, שנכתבה בידי הוריה (הוגשה וסומנה ע/1). בהצהרה מציינים ההורים כי לאחר המקרה לא עבדו במשך כחודש וחצי לצורך הטיפול בפעוטה, ומתארים את השברים שנגרמו לה בגולגולת והדימום המוחי בעטיים. לפעוטה גם נגרם חתך עמוק שנדרש לתפירה, כאשר נוכח גילה הפעוט צריך היה לבצע את התפירה

ללא הרדמה. עוד צוינו החששות מפגיעה נוספת, המחייבים שמירה מוגברת על הפעוטה, כמו גם החששות מהשלכות נוספות של התאונה בהמשך חייה של הפעוטה, לרבות השפעות במישור הנפשי או על יכולות הלמידה.

22. בטיעוניה הפנתה ב"כ המאשימה לעובדות כתבי האישום המתוקנים והדגישה את הפגיעה החמורה בפעוטה - ילידת שנת 2016 ובת כשנה וחצי בלבד בעת האירוע - שנחבלה בראשה, נגרמו לה שברים ובעקבותיהם דימום ובצקת מוחית. בהקשר זה פתחה ב"כ המאשימה בהתייחסות לסוגיית ההרשעה, בטיעון שלפיו עניינם של שני הנאשמים אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה לביטולה של הרשעה בדין, תוך הפנייה לפסיקה. לשיטת ב"כ המאשימה, סוג העבירה בנסיבותיה אינו מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הנוספים, וזאת נוכח העובדה שהנאשמים לא נקטו באמצעי זהירות בסיסיים ומתחייבים. בנוסף, הנאשמים לא הצביעו על נזק קונקרטי העלול להיגרם להם כתולדה מן ההרשעה.

23. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע מעשה העבירה, ובהם ההגנה על זכות האדם לביטחון ולשמירה על שלמות הגוף, והזכות להסתובב במרחב הציבורי בביטחון. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי בנסיבות המקרה מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא משמעותית, שכן נאשם 2 הורה על ביצוע עבודות הבנייה והשיפוץ ונאשם 1 ביצע אותן - והכל בשכונת מגורים ובסמיכות לגן ילדים, בקרבת עוברים ושבים ותוך זלזול בכללי הבטיחות. לטענת ב"כ המאשימה, תוצאות המעשים והפגיעה הקשה בפעוטה ממחישים בבירור את עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים.

24. ב"כ המאשימה עמדה על פרטי עובדות כתבי האישום ופרטי הרשלנות העולים מהן. ב"כ המאשימה הדגישה כי לא מדובר באירוע שנגרם עקב חוסר תשומת לב רגעית, או בשל רשלנות נקודתית, אלא בהתנהלות רשלנית מתמשכת, שהביאה לבסוף לפגיעה החמורה בפעוטה. בנסיבות אלה, ותוך הפנייה לפסיקה, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם (זהה לשני הנאשמים) שבין שלושה חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

25. לעניין גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם עמדה ב"כ המאשימה על הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות כפי שהן עולות מתסקירי שירות המבחן. ב"כ המאשימה ציינה בין השאר כי מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי, אך ביקשה שלא ליתן לכך משקל רב נוכח העובדה שעסקין בעבירת רשלנות, אשר עשויה להתבצע גם על ידי אנשים נורמטיביים. בהקשר לטענת נאשם 1 כי הרשעתו בדין תמנע ממנו את האפשרות להמשיך ולאחוז ברישיון עבודה בישראל הטעימה ב"כ המאשימה כי הטענה לא גובתה באסמכתא כלשהי. יתר על כן, בהרשעה בגין עבירת עוון אין כדי למנוע בהכרח מהמורשע מלהיכנס לתחומי המדינה.

26. בסיכומו של דבר עתרה ב"כ המאשימה להותרת הרשעת הנאשמים על כנה ולגזירת העונשים הבאים: על נאשם 1 - מאסר בפועל לתקופה של חודשיים; מאסר מותנה ופיצויים; על נאשם 2 - מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה קנס ופיצויים.

(2) עיקר ראיות וטיעוני נאשם 1:

27. ב"כ נאשם 1 הגיש, כראיות לקביעת העונש, תעודות בעניין מצבו הרפואי והנפשי של מרשו (הוגשו וסומנו ס/1), וכן את מסמך מיום 05.01.2010 אודות הקריטריונים של משטרת ישראל להגבלת

כניסתם של תושבי הרשות הפלסטינית על רקע מניעה פלילית (סומנו ס/2).

כעולה מקריטריונים אלה, הרשעה בפלילים עשויה להביא להגבלת כניסה של תושבי הרש"פ לתחומי מדינת ישראל לתקופות מסוימות. בקריטריונים מצוינות סוגי העבירות שבגינן הם חלים (בעמ' 5 למטה), אשר כוללות גם "עבירות של פגיעה בגוף"; אך לא ברור האם בגדרי עבירות אלה נכללות גם עבירות רשלנות.

28. ב"כ נאשם 1 הרחיב בתיאור נסיבותיו האישיות המורכבות של מרשו, גם כהשתקפותן בתסקיר שירות המבחן. אשר לנסיבות ביצוע העבירה טען ב"כ נאשם 1 כי מדובר באירוע נקודתי, חריג וממוקד, שקרה ביום אחד. לטענתו, העבודה היתה נקודתית, למספר ימים, כאשר אחריותו של נאשם 1 נגזרה רק מתפקידו כמנהל עבודה, כשבאותו היום כלל לא שהה בישראל. החפץ שפגע בפעוטה הושלך על ידי הפועלים, שנגדם לא הוגש כתב אישום, כאשר סוגיית השלכת החפץ וסיבתה לא נחקרו במשטרה.

29. בנסיבות אלה ביקש ב"כ נאשם 1 לקבוע מתחם עונש הולם מקל, שתחילתו באי הרשעה. הסניגור חזר והדגיש את הפגיעה האנושה שתיגרם לטענתו למרשו כתולדה מהרשעה, כאשר אפילו הטלת מאסר מותנה תמנע מנאשם 1 להיכנס לישראל למשך כל תקופת התנאי. לפיכך, וכאשר נאשם 1 כבר הפקיד את סכום הפיצויים שהוסכם עליו עתר ב"כ נאשם 1 לאימוץ המלצות שירות המבחן, דהיינו: לביטול ההרשעה ולהסתפקות בענישה של של"צ וצו מבחן (בתוספת לפיצויים שהוסכמו).

30. נאשם 1, בדברו האחרון לעונש, ביקש סליחה על מעשיו והביע צער רב על כך שהפעוטה-הקטנה נפגעה. עוד הוסיף שכיום הוא סובל ממחלות עצבים ועתר לרחמי בית המשפט. נאשם 1 הוסיף וציין כי הוא מפרנס עשרה ילדים וכי אם לא יעבוד לא יהיה מי שיפרנסם (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 18 ואילך).

(3) עיקר ראיות וטיעוני נאשם 2:

31. ב"כ נאשם 2 הגישה, כראיות לקביעת העונש, אסופת מסמכים (הוגשה וסומנה ס/3). האסופה כוללת, בין השאר, מכתבי הערכה רבים לפועלו של נאשם 2, הן בישיבה והן מחוצה לה, וכן מסמכים המלמדים על מצבה הכלכלי הלא פשוט של משפחת נאשם 2, כמו גם מצבה הרפואי של אשתו. ב"כ נאשם 2 הוסיפה וטענה כי גם מנהל הישיבה וגם המפקח מטעם משרד החינוך מסרו כי אם ההרשעה תיוותר על כנה יתקשו להותיר את נאשם 2 בתפקידו החינוכי. בהקשר זה אף הגישה ב"כ נאשם 2 טופס תצהיר של משרד החינוך למגיש בקשה לרישיון למוסד חינוך. ואולם, לפי טופס זה המצהיר מתחייב לפטר עובדי חינוך אם הם "**הורשעו בעבירות שיש בהן לפגוע בביטחון המדינה או שהורשעו בעבירה אחרת שיש עמה קלון...**" ולא ברור כיצד הדברים רלוואנטיים לענייננו - כאשר לא מדובר בעבירה נגד ביטחון המדינה וכאשר עבירת רשלנות אינה, על פני הדברים, עבירה שיש עמה קלון.

32. בפתח טיעוניה הדגישה ב"כ נאשם 2 את חלוף הזמן ממועד האירוע מושא כתב האישום, כאשר העיכובים לא נגרמו בעטיו של מרשה, וכן את האכיפה הבררנית שננקטה נגדו. לשיטתה, תפקידו של נאשם 2 התמצה בהיותו נציג הישיבה - בהיותו חבר ועד ומנהל בכיר בה - כאשר הוא איש חינוך ואינו אחראי תחזוקה, שיפוצים או אחזקה. במקרים דומים רבים, כך הוסיפה הסניגורית וטענה, החברה או הגוף שהזמין את העבודות מהווים חלק מכתב האישום, ואילו במקרה דנא הישיבה או מנהלה לא הועמדו לדין. גם הפועלים שביצעו באופן ישיר את המעשה לא הועמדו לדין ובנסיבות אלה ביקשה הסניגורית להשליך מכך על חומרת אשמו של נאשם 2. עם זאת יש להעיר, כי לא הוצגו אינדיקציות ראייתיות לכך שניתן היה במקרה זה להעמיד לדין גורמים נוספים מהישיבה, כך שלא ברורה התשתית

העובדתית לטענה.

33. ב"כ נאשם 2 מתחה ביקורת על הפניות המאשימה לפסיקה, שעניינה בעבירות חמורות יותר מבענייננו, והפנתה לפסיקה אחרת. עוד הרחיבה הסניגורית בתיאור נסיבותיו האישיות של נאשם 2, כפי שהן עולות גם מתסקיר שירות המבחן וגם מאסופת המסמכים שהגישה. אסופה זו כוללת כאמור מכתבי הערכה רבים, לרבות בגין פעולות התנדבות שונות של נאשם 2 בזק"א ובבית החולים שניידר לילדים.
34. ב"כ נאשם 2 חזרה ועתרה לביטול ההרשעה, אשר לשיטתה תגרום חמור וקונקרטי לשיקומו של מרשה. בין השאר הפנתה לת"פ (שלום פ"ת) 3808/06 **מדינת ישראל נ' משולמי** (10.12.2007), שם הסתיים מקרה בגין עבירה של חבלה ברשלנות בענישה ללא הרשעה, הגם שבמסגרת הסדר טיעון. ב"כ נאשם 2 הפנתה גם לפסיקה במקרים חמורים מבענייננו, שהסתיימו ללא הרשעה, וכן במקרים שבהם נערכו הסדרים מותנים (הגם שיש להעיר כי אופציה אחרונה זו אינה רלוואנטית בענייננו נוכח עמדת המאשימה לעונשי מאסר בפועל). בנסיבות אלה עתרה הסניגורית לאימוץ המלצות שירות המבחן, לביטול ההרשעה ולהסתפקות בענישה של של"צ (בתוספת לפיצויים שהוסכמו).
35. נאשם 2, בדברו האחרון לעונש, הדגיש שהוא נוטל אחריות על מעשיו ומצר מאוד על הפגיעה בפעוטה. עם זאת הוסיף נאשם 2 כי הוא חי במסגרת קהילה ייחודית בבני ברק ועל כן משוכנע שאם יורשע יוצא מהקהילה, תוך גרימת פגיעה אנושה בו ובמשפחתו (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 23 ואילך).

סוגיית ההרשעה:

ד.

36. כידוע, כלל הדין הוא כי משנקבעו על ידי בית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת הראיות ובין על יסוד הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים, שנקבעו בזמנו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337, 342 (1997), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. **שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. לא למותר לציין כי במהלך השנים הרבות שחלפו מאז שניתנה הלכת **כתב** דן בית המשפט העליון לא פעם בטענות נגדה, אך מצא לדחותן (רע"פ 547/21 **סיטיניק נ' מדינת ישראל** (17.03.2021)).
37. במקרה דנא נראה כי שני התנאים שנקבעו בהלכת **כתב** אינם מתקיימים. אשר **לתנאי הראשון**, שני הנאשמים לא הציגו אסמכתאות של ממש לכך שהרשעה **בעבירת רשלנות** תפגע באופן קונקרטי בשיקומם, והדברים אמורים במיוחד בנאשם 2, כפי שפורט לעיל. מכל מקום, גם אם ההרשעה בעבירה דנא תגרום לפגיעה מסוימת כלשהי בנאשמים, אין בכך כדי להצדיק את ביטולה. בהקשר זה גם לא למותר להעיר ששני הנאשמים חזרו וציינו כי הם נוטלים אחריות על מעשיהם ומוכנים לשאת בעונש בגינם, וממילא עליהם להבין ולהפנים כי לא מדובר במקרה קל ערך שניתן לסיימו ללא הרשעה.
38. אשר **לתנאי השני**, העבירה בנסיבותיה המסוימות אינה מאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. מדובר, כאמור, ברשלנות שיצרה מפגע חמור לעוברים ושבים באזור מגורים עירוני ובסמיכות לגן ילדים, מבלי שנקטו אמצעי זהירות מינימליים; רשלנות אשר בסופו של דבר הביאה לפגיעה החמורה בראשה של הפעוטה-הנפגעת. לפיכך אין הצדקה להעדיף,

בהקשר זה, את האינטרסים האישיים של הנאשמים על פני האינטרס הציבורי בענישה, בהרתעה ובהעלאת המודעת להקפדה הנדרשת בכל הקשור לבטיחות בביצוע עבודות בנייה. יתר על כן, בנסיבות אלה ביטול ההרשעה עלול להעביר מסר שלילי לציבור בכלל ולנפגעת העבירה במיוחד, כביכול עסקינן באירוע שולי וקל ערך שאפילו אינו מצדיק הרשעה בדין. על רקע זה אני דוחה אפוא את עתירת ההגנה לביטול ההרשעה בדין, לגבי שני הנאשמים.

ה. קביעת מתחם העונש ההולם:

39. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

40. מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה בכל הקשור לערכים החברתיים שנפגעו כתולדה ממעשי הנאשמים. כאמור, בעניינינו נאשם 2 פנה לנאשם 1 לשם ביצוע עבודות שיפוץ חרף העובדה שלא ניתן היתר כדין לביצוע. בהמשך הדברים כשלו שני הנאשמים בהתנהלותם, במעשיהם ובמחדליהם. הנאשמים לא נקטו באמצעי זהירות מינימליים, המתבקשים בנסיבות העניין ונדרשים על פי הדין, באופן שנוצרה סכנה לציבור העוברים ושבים ברחוב - לרבות אלה שבדרכם לגן הילדים - סכנה אשר למרבה הצער התממשה עם הפגיעה בפעוטה.

41. עם זאת יש גם להתחשב בכך שהנאשמים לא היו את הגורם הישיר לתאונה, שכן לא היה להם חלק ישיר כלשהו בהשלכת החפץ שפגע בפעוטה. בנוסף, בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה, ובהקשר זה מקובל עליי טיעון ב"כ נאשם 2 שלפיו הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עוסקת במקרים החמורים מעניינינו. כך, לתמיכה במתחם העונש המחמיר לו טענה הפנתה ב"כ המאשימה לת"פ (שלום ת"א) 6443-07-09 **מדינת ישראל נ' גאון** (08.02.2011), אלא ששם דובר בביצוע עבירת מחשבה פלילית נוספת, של שיבוש הליכי משפט. כך בנוסף הפנתה ב"כ המאשימה לת"פ (שלום ת"א) 62884-12-18 **מדינת ישראל נ' שלי ובניו בע"מ** (28.04.2021), אך שם דובר במקרה של ריבוי אישומים ואף צירוף תיק נוסף.

42. מכל מקום, בחינת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים מלמדת על מתחם עונש הולם שתחתיתו בענישה צופה פני עתיד וענישה נלווית (ר' ת"פ (שלום נצ') 5114-10-11 **מדינת ישראל נ' איבריגמוב** (29.12.2014), העוסק גם בסוגיית ההרשעה, או לאחרונה ת"פ (שלום כ"ס) 25945-01-20 **מדינת ישראל נ' שתיי** (05.01.2022)).

43. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה ולשני הנאשמים, בין מאסר מותנה וענישה נלווית לבין 7 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות.

ו. גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם:

44. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40א

לחוק העונשין.

45. אשר לנאשמים שלפניי, על פני הדברים יש לגזור את עונשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. מדובר בשני נאשמים נורמטיביים, שאינם צעירים, אשר הודו בעובדות כתבי האישום המתוקנים ונטלו אחריות על מעשיהם. עוד יש להתחשב, בהקשר זה, בפגיעה העלולה להיגרם לנאשמים ולמשפחותיהם אם ייגזר עליהם עונש של מאסר בפועל, ולו לנשיאה בדרך של עבודות שירות, וכן בחלוף הזמן הלא מבוטל מאז ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, כענישה קונקרטית - מעבר לענישה הצופה פני עתיד - די להסתפק, במקרה זה, בשל"צ כהמלצת שירות המבחן בצירוף לענישה כלכלית.

46. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1 -

(א) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא נאשם 1 אלא אם כן יעבור, תוך שנתיים מהיום, את העבירה בה הורשע.

(ב) קנס בסך של 4,000 ₪, או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.09.22 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה ונאשם 1 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

(ג) פיצויים לפעוטה-הנפגעת בסך של 10,000 ₪. הפיצויים ישולמו מתוך ההפקדה שהפקיד נאשם 1 לצורך זה.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר הפרטים לצורך העברת הפיצויים.

מובהר בזה להורים-האפוטרופסים כי מדובר בפיצויים לטובת הפעוטה ולא למשפחתה, ועל כן יש להשתמש בהם אך ורק להוצאות הקשורות ישירות לטיפול בפעוטה.

(ד) שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות. השירות יבוצע, בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, בהקדם האפשרי, החל במועד שייקבע שירות המבחן.

מובהר בזה לנאשם 1 כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

(ה) צו מבחן, לתקופה של 12 חודשים מהיום.

מובהר בזה לנאשם 1 כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו המבחן ולא ישתף פעולה עם קצין המבחן, יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולגזור עליו, במקום צו המבחן, עונש נוסף.

על נאשם 2 -

(א) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא נאשם 2 אלא אם כן יעבור, תוך שנתיים מהיום, את העבירה בה הורשע.

(ב) קנס בסך של 4,000 ₪, או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.09.22 ובכל אחד בחודש

שלאחריו. היה ונאשם 2 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ג) פיצויים לפעוטה-הנפגעת בסך של 10,000 ₪. הפיצויים ישולמו מתוך ההפקדה שהפקיד נאשם 2 לצורך זה.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר הפרטים לצורך העברת הפיצויים.

מובהר בזה להורים-האפוטרופסים כי מדובר בפיצויים לטובת הפעוטה ולא למשפחתה, ועל כן יש להשתמש בהם אך ורק להוצאות הקשורות ישירות לטיפול בפעוטה.

(ד) שירות לתועלת הציבור בהיקף של 350 שעות. השירות יבוצע, בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, בהקדם האפשרי, החל במועד שייקבע שירות המבחן.

מובהר בזה לנאשם 2 כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

כאמור, הפיצויים לפעוטה ישולמו מתוך ההפקדות שהפקידו הנאשמים לצורך זה. ככל שתיוותר בתיק יתרת פיקדון מעבר לכך, בהסכמת ההגנה יקוזז הפיקדון לתשלום הקנס (לנאשם הרלוואנטי).

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשפ"ב, 26 יוני 2022, במעמד הצדדים.